

เพชรสีเพลิง

บทที่ 8

รถเก๋งที่จอดหน้าประตูอัลลอยด์ชั่วคราว จนประตูเปิดด้วยเครื่องบังคับไร้สายจึงแล่นเข้ามาอย่างเงียบเชียบในเวลาตอนดึก ทำให้หญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างหลังมานหน้าต่างห้องนอนชั้นบนไหวตัว เธอถลาไปที่กระจกเงาเพื่อสำรวจตัวเอง ภาพของร่างสมส่วนสวมชุดนอนผ้าไหมบอบบางจนเห็นส่วนนูนและโค้งเว้าตามธรรมชาติของวัยสาวที่สะท้อนออกมาทำให้เธอต้องยิ้มด้วยความพอใจ ก่อนจะเปิดประตูซอยเท้าลงบันไดอย่างรวดเร็ว

ผู้ที่เปิดประตูหน้าเข้า มาเป็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่ดูแข็งแรง เพราะเล่นกีฬาที่ถนัดหลายอย่าง แม้เวลานั้นเขาจะเดินด้วยท่าที่ไม่มั่นคงเท่าไรนัก ใบหน้าคมคายที่เคยมีพื้นผิวสีขาวจัด ถูกย้อมจนเป็นสีแดงเข้มอย่างที่เธอเห็นจนเจตา เมื่อเขากลับถึงบ้านในยามดึกพร้อมด้วยกลิ่นเหล้าเช่นนี้

“คุณโย.....”

ชายหนุ่มไม่แปลกใจ ทักด้วยความเคยชิน

“ดึกปานนี้แล้วยังไม่นอนอีกหรือพี่คะนี่คนสวย”

“กำลังจะนอนคะ”

“แล้วมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ อย่าบอกนะว่าคอยดูว่าผมกลับบ้านแล้วหรือยัง”

“คะนี่ก็คอยดูคุณโยจริงๆ นี่คะ”

“คอยทำไม ทำเหมือนเป็นแม่อีกคนหนึ่งแล้ว”

ชายหนุ่มถอดรองเท้าสลัดออกไปจากตัวโดยไม่สนใจว่ามันจะกระเด็นไปทางไหนบ้าง ชวนคะนี่เก็บมาวางเข้าที่ เดินตามร่างสูงขึ้นบันไดต้อยๆ

“คุณท่านให้บอกคุณโยว่าพรุ่งนี้ให้คุณโยแวะไปเซ็นเอกสารที่ออฟฟิศก่อนเก้าโมงเช้าคะ มีความจำเป็นจะต้องใช้”

“อ้าว แล้วทำไมพ่อก็ไม่ถือติดมือมาให้เซ็นที่นี้ล่ะ”

“คงลืมกระมังคะ”

“ออฟฟิศพ่อกับผมอยู่คนละทาง รถก็ติดสะเด็ดเลย...”

ชายหนุ่มบ่น แล้วก็ถามอย่างนี้ก็ได้ “ว่าแต่ใครมาอยู่ที่บ้านอาสร้อยหรือพี่คะนี่ เห็นเปิดไฟทั้งชั้นบนชั้นล่าง หรือว่าอาสร้อยนี่ก็รีบไปนอนเล่น”

“คุณสร้อยพาคนมาอยู่คะ”

“เพื่อนหรือใครกัน”

หญิงสาวนิ่งไป น้ำเสียงไม่ปลอดโปร่ง

“พรุ่งนี้คุณโยถามคุณสร้อยดูเองก็แล้วกันนะคะ”

ชายหนุ่มมองอย่างแปลกใจ “ทำไมหรือ”

“ไม่รู้สิคะ คะนี่ไม่ทราบว่าเป็นใครก็เลยตอบไม่ถูก”

กังวานแปร่งในน้ำเสียงทำให้ชายหนุ่มรู้สึกผิดสังเกตแต่ก็ไม่ได้ใส่ใจจะซักถามต่อ เขาเปิดประตูห้อง แสงไฟสว่างที่เปิดทิ้งอยู่ทำให้ต้องถามว่า

“อ้าว แล้วใครมาเปิดไฟห้องผมทิ้งไว้ละนี่”

ชวนคะนี่ไม่ได้บอกว่าเธอชอบมานั่งมานอนอยู่ในห้องของเขา และต้องลูบคลำข้าวของราวกับมันเป็นตัวแทนของเจ้าของ

“เมื่อตอนหัวค่ำคะนี่เข้ามาจัดลิ้นชักให้คะ เห็นวันก่อนคุณโยบอกว่ารกจนหาของไม่เจอใจคะ”

“ดีจริง น่ารักอย่างนี้ต้องให้รางวัลแล้ว”

ชายหนุ่มหันมาทำตาวาวแต่ก็ได้แต่ทำไปอย่างนั้นเอง ร่างสูงที่มีหลังไหล่กว้างแข็งแรงเดินไปล้างข้าวของจากกระเป๋าสื่อทางแกงแทบจะโยนใส่ถาดแก้วบนตู้เตี้ยจนได้ยินเสียงเศษเหรียญและสิ่งอื่นๆ กระแทกกัน เขาถอดเสื้อโยนใส่ตะกร้าโดยไม่สนใจว่ามันจะพาดคาออกมาข้างนอก แล้วพุ่งตัวลงบนที่นอนราวกับเด็ก ๆ

“โอ๊ย เมาจริงๆ พี่คะนั่งยอตรักช่วยปิดไฟให้ด้วยนะคร๊าบ...”

ชวนคะนั่งยืนหนึ่งมองหลังกว้างของร่างที่นอนแผ่ไร้ทิศทางอยู่บนเตียงด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นปกติ อีกครู่หนึ่งก็รวบรวมความกล้าเดินมาจับตัวพลิกให้ร่างสูงไปร่งนอนในท่าที่สบายขึ้น

“คุณโยไม่ไปอาบน้ำก่อนหรือคะ”

“หือ อารายนะ ไม่อาบละ...” เสียงจึงมาบอกให้รู้ว่าง่วงจัดแต่ก็พลิกตัวตามอย่างว่าง่าย

“ถ้าอย่างนั้นคะนั่งเซ็ดตัวให้คะ จะได้นอนสบาย”

อีกฝ่ายตอบทันทีหลับตาว่า “ตามใจ อยากรเซ็ดอะไรก็เซ็ด...”

ชายหนุ่มหลับมากกว่าตื่นขณะที่มีมือนุ่ม ๆ ใช้น้ำซบหน้าปิดหมาดลูบไล้ทำความสะอาดให้ ใบหน้าสะอาดสะอาดอันพลิกตามแรงมือเธอ หนาวคราสีเขียวครามเริ่มปรากฏให้เห็นรำไร บนผิวน้ำสีอ่อนสะอาดที่เธอเคยคุ้นมาแต่เล็กแต่น้อย

เธอถูกเลี้ยงให้โตขึ้นมาด้วยกัน ในยามเยาว์วัยนั้น อายุที่มากกว่าฝ่ายชายกว่าสามปีทำให้สามารถทำหน้าที่พี่เลี้ยงให้อีกฝ่ายหนึ่งได้โดยไม่ขัดเขิน แต่แล้วเขาก็โตเป็นชายหนุ่มตัวสูงใหญ่ ซ้ำพอเรียนจบมหาวิทยาลัยก็จากไปเรียนต่อที่ประเทศคนละซีกโลก นานถึงห้าปี ความรู้สึกของเธอที่ค่อยๆ เปลี่ยนแปรไปตามเวลาและภาวะยังไม่เหลือเค้าเดิม ในเวลานี้แม้เธอจะยังแสดงบทบาทของพี่เลี้ยงผู้ดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิด แต่ลึกๆ ในใจกลับเต็มไปด้วยความหวั่นไหว หัวใจเธอเต้นแรงไม่เป็นจังหวะกับความชิดใกล้ เธอแอบสร้างความคิดฝันที่ล้าลึกขึ้นมา และความคิดฝันนั้นกำลังบีบเค้นให้ตัวเธอเองเจ็บปวด ในเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งไม่เคยมีท่าทีจะรับรู้หรือว่าตอบสนองเลยแม้แต่น้อย

ในยามหลับไหลไร้สติ มืออ่อนที่แข็งแรงจับข้อมือที่กำลังเซ็ดเนื้อตัวให้ ชวนคะนั่งชะงัก สีหน้าหวั่นไหวรอคอย แต่แล้วชายหนุ่มก็ปล่อยโดยไม่แสดงสัญญาณใดๆ ให้เข้าใจได้เลยว่าเขาตั้งใจจับมือเธอหญิงสาวถอนใจด้วยความผิดหวัง.....

ร่างสูงของชายผิวดำที่ปรากฏขึ้นที่ห้องอาหารทำให้คนอื่นๆ หันมา

“เข้ามาซิ สหัท มาทานอาหารเข้าด้วยกัน”

ชายหนุ่มยกมือไหว้ สีหน้าบอกความไม่สะดวกใจ “ไม่เป็นไรครับ”

“มาเถอะ แหม พี่ยังอุตสาหให้เด็กไปตามเธอมานะ”

“มาซิ พ่อหนุ่ม” บุญยงเรียกด้วยสีหน้าเจือยิ้ม

ชวนคะนั่งชำเลื่องตามอง ร่างสูงก้าวมานั่งด้วยอาการสำรวม สร้อยระย้าหันไปเรียกเด็กรับใช้ให้นำอาหารมาเสิร์ฟ

บุญยงมองสหัทอย่างเพ่งพิศ

“เป็นยังไง ชอบงานใหม่ไหม”

“ชอบครับ” เขาตอบด้วยอาการสำรวม ทว่าหลังไหล่ที่ยังตั้งตรง สีหน้าอ่อนแต่ประกายตาเคร่งขรึมทำให้ชายสูงวัยอดจะรู้สึกที่งไม่ได้

“แล้วนายใหม่ล่ะ”

“พี่ยงนี่ละ”

ชายหนุ่มได้แต่ยิ้ม วางสายตาอยู่ที่พื้นโต๊ะ

บุญยงหัวเราะ “ถ้าคุณทนเจ้านายคนนี้ได้ก็แปลว่าใช้ได้แล้วละ”
“แหม น้องเป็นเจ้านายที่ดีนะคะ”

บุญยงพูดว่า “สร์้อยงานมากขึ้นทุกวัน นอกจากตรวจงานที่ออฟฟิศแล้วยังต้องวิ่งไปโน่นไปนี่ ดีแล้วที่มีคนมาช่วย ไม่อย่างนั้นดีก็คืนค่าคืนยังไปโน่นไปนี่คนเดียวทำให้พี่เป็นห่วงจนนอนไม่หลับรู้ไหม”

ชวนคะนึ่งพูดอย่างประจบประแจงผู้สูงวัยทั้งสองว่า

“คุณอาจจะคอยถามคะนึ่งว่าอาสร์้อยกลับบ้านหรือยัง เวลาอยู่ข้างนอกยังโทรเข้ามาถามเลยคะ”

สร์้อยระย้าพูดว่า “ทำยังกับอาสร์้อยเป็นเด็ก ๆ อย่างนั้นแหละ”

“น้องสาวคนเดียว จะแก่แก่ไหนสำหรับเรากียังเป็นเด็กอยู่วันยังค่ำ”

อีกฝ่ายค้อนขวับ คำว่า “แก่” กระทบจิตใจเธอมาตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมากล่าวต่อหน้าชายหนุ่มผู้นี้

ชวนคะนึ่งรู้ใจสาวสูงวัยที่อยู่ด้วยกันมานานเป็นอย่างดี

“คุณอา ก็ อาสร์้อยยังไม่แก่สักหน่อย”

บุญยงยังค้านว่า “อายุสี่สิบกว่าแล้ว จะไม่แก่ได้ยังไง”

“อาสร์้อยดูเหมือนสาวสามสิบเท่านั้นเอง ถ้าไม่รู้จักกัน คะนึ่งคงเรียกว่าพี่แล้วละคะ”

“คะนึ่งมันปากหวานอย่างนี้ อาสร์้อยถึงรักนัก”

สร์้อยระย้าหันไปหาชายหนุ่ม “ทานมากมาย นะสหัส วันนี้งานแยะ”

บุญยงหันไปเรียกกาแพให้

แม้สร์้อยระย้าไม่แสดงออกชัดเจน แต่ชายสูงวัยก็พอจะเข้าใจสีหน้าท่าทีของน้องสาว นานแล้วที่เขาไม่ได้เห็นประกายตาปริบพรายเช่นนี้ ถึงจะไม่เห็นดีเห็นงามด้วย แต่เขาก็รักเห็นใจสร์้อยระย้าเกินกว่าจะทำลายความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของเธอได้

ความจริงสร์้อยระย้าก็เป็นคนสวยคนหนึ่ง แม้วัยจะทำให้เธอดูสมบุรณ์ไปบ้าง แต่ไม่ได้ทำให้ความเป็นหญิงของเธอลดน้อยลง เพียงแต่นิสัยเอาแต่ใจตัวทำให้ผู้ชายขยาด สร์้อยระย้าเคยแต่งงานแล้วหย่า หลังจากนั้นเธอคบใครต่อใครเป็นเวลาสั้นๆ แล้วเลิกร้างกันไป

บางครั้งเธอปล่อยเนื้อปล่อยตัวทรุดโทรม พอถามก็ได้คำตอบเหงาๆ ว่า “ไม่รู้จะสวยให้ใครดู”

บุญยงอยากเห็นน้องสาวคนเดียวคนนี้สดใสมากกว่าละห้อยละเหยื่อชีวิต ดังนั้นแม้ว่าบางครั้งเธอจะมีคู่ควงเป็นหนุ่มรุ่นน้องวัยห่างไกล เขาก็ยังจะรู้สึกโล่งใจว่าการเห็นเธอหงอยเหงาปล่อยตัวทรุดโทรมโรยรา

มีเสียงลงบันไดโครมๆ แล้วโยธินซึ่งยังแต่งตัวไม่เรียบร้อยก็พาใบหน้าวังงุนเข้ามา “พ่อ จะให้ผมเซ็นเอกสารอะไรครับ”

เขาชะงักเมื่อเห็นชายหนุ่มแปลกหน้าหนึ่งอยู่ด้วย

สีหน้าท่าทีของชวนคะนึ่งเปล่งประกายขึ้นในทันที ประกายตาเธอวูบวาบจนสหัสที่หนึ่งอยู่ตรงข้ามสังเกตเห็น เขาหันไปมองชายหนุ่ม

บุญยงโบกมือให้ “เข้ามาชินายโย ตื่นเช้านี้ นึกว่าเมื่อคืนกลับดึกแล้วจะตื่นสายเหมือนเคยเสียอีก”

ร่างสูงเดินเข้ามาหนึ่งด้วย อากาเรื่อนแก้อี้และกึ่งตัวลงนั่งบอกให้รู้ว่าเขาเป็นที่หนึ่งในบ้าน

“ถึงกลับดึกก็ต้องตื่นเข้าไปทำงานครับ”

“ทำเป็นคนดี โดนยื่นโนติสแล้วละซี” พ่อเขารู้ทัน

“โธ่ พ่อก็...”

สร์้อยระย้าแนะนำว่า “นี่สหัสนะโย ทำงานเป็นผู้ช่วยของอา”

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มยกมือไหว้อย่างไม่ถือเนื้อถือตัว

